

nens Betænkning ser man jo opført en hel Række af Argumenter for Landbefæstningens Umulighed. Det anføres endog til Slut, at den vil være en Fare for Landets Selvstændighed og Udelelighed. Disse Grunde ere saa overbevisende, at selv den højtærede Indenrigsminister er med til at skrive under paa dem. Det ærede Medlem for 6te Kreds (Jørgen Pedersen) søgte at tale den sunde Fornufts Sag, men den trængte ingenlunde igennem. Senere har den nuværende Finansminister forsøgt det samme med tilsvarende Udfald. Den højtærede Forsvarsminister og hans Gruppe, der netop hævdede den urimelige Ordning, staa derimod nu og ville paatvinge begge Ting Medlemmer denne Ordning. Og hvorledes vil den saa blive? Ja, det have vi allerede hørt saa grundigt af det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Rambusch). Jeg vil kun omtale nogle enkelte Ytringer, der foreligge fra den ærede Folketingsmand for Københavns 7de Valgkreds (V. H. O. Madsen). Naar det fremhæves af Forsvarsministeren, at vi skulle kæmpe i aaben Mark under lige Vilkaar, siger han, at der kan ingenlunde være Tale om at sammenligne Vilkaarene for en Kamp i aaben Mark mellem vore Soldater og en Hær, uddannet og udstyret, som det er almindeligt i Europa. Han henviser først til den ringere Uddannelse, til de svagere Rammer, altsaa de færre Officerer, til Kanonantallet, der er af væsentlig mindre Størrelse hos os i Forhold til Fodfolket; dertil kommer, at Felthæren ganske mangler Felthaubitser og Maskinskyts, som findes i alle andre Hære til væsentlig Støtte for Fodfolket under Kampen, og endelig undervurderer man ganske Nyttens af Rytteriet. Det forekommer mig derfor, at det er givet, at vi ingenlunde kunne komme til at kæmpe under samme Vilkaar, men at vi tværtimod under slettere Vilkaar ville komme til at føre den afgørende Kamp udenfor Hovedstaden og maaske bringe mange Mennekkeliv til Offer uden endda at opnaa noget Resultat, medens man kunde have sparet de mange og dog haft Haab om at kunne gennemføre et virkeligt Forsvar. Men saa siger man ogsaa: Ja, men saa maa man dog forudsætte, at der da bliver taget Hensyn til dem, der skulle forsvare Landet, man vil ikke undlade at søge at give dem den bedst mulige Dækning. Men vi høre jo, at det er det Hensyn, der er paaberaabt, men at man ikke har villet tage dette Hensyn nu; men hvorledes kan man saa vente, at man skulde ville tage et saadant Hensyn om

12 Aar? Det er jo almindelige saglige Begrundelser, man her paaberaaber sig, og hvorfor skulde Anskuelserne i saa Henseende til den Tid være forandrede?

Men saa paaberaaber man sig atter og atter Bekostningen. Baade det ene og det andet Medlem har fremført dette Punkt. Jeg tænker mig, at naar man nu naar til 1922, og man saa kommer til Erkendelse af, at som Befæstningen er, er den ikke i Stand til at fyldestgøre sit Formaal — saa gammel, som den er bleven, maa der Udvidelser og Forbedringer til —, ja, saa kommer atter Bekostningsspørgsmaalet frem, og har det gjort sig gældende nu, hvem er da sikker paa, at det ikke ogsaa vil gøre sig gældende paa samme Maade til den Tid? Vedtage vi nu Nedlæggelsen, saa er der een Ting, der er given, og det er, at de Grundsætninger, som Modstanden har stillet sig paa, ville have faaet fornyet, gentagen Stadfæstelse. Den højtærede Konseilspræsident sagde nok, at saadanne Udtalelser kunde man rolig lægge hen, men ved Siden deraf fremhævede han dog, hvorledes man var vedbleven at hævde de Principper, Venstre i sin Tid havde opstillet, og som man altsaa fremdeles fastholdt. Men hvis man nu virkelig tænker sig Forslag fremsat i 1922 om at lade Landbefæstningen staa, saa vil Venstres Principper jo rejse sig i deres Vælde og sige: I, som altid have bekræftet os, og som gennemførte os i 1909, ville I nu fuldstændig fornægte os og gaa over til en anden Mening? Jeg tænker mig, at det vil kunne koste stor Overvindelse.

Jeg kan derfor ikke se rettere, end at en Vedtagelse nu om, at Landbefæstningen skal nedlægges definitivt, vil yde en stærk Støtte for Modstanden mod Københavns Landbefæstning.

Og hvorledes ville nu paa den anden Side de, der holde paa den og anse den for nødvendig for et virkeligt Forsvar og for Hævdelsen af vor Stilling, baade fra et militært og fra et internationalt Synspunkt, være stillede? Ja, Situationen vil være i høj Grad vanskelig, naar vi nu gaa med til, at Nedlæggelsen skal finde Sted. Man siger nok, at nu skulle vi ud og agitere for Landbefæstningen. Ja, det kunde jeg tænke mig, at man vilde kunne gøre, naar man var gaaet den Vej, som det ærede Medlem for 6te Kreds (Jørgen Pedersen) har fremholdt, at det, vi ere enige om, vedtages, og at for Resten overholdes status quo. Saa kunde man med frejdig Mod og Fortrøstning gaa ud og kæmpe for Resten, som man ikke naaede i første